

Arrest

nr. 314 650 van 14 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2024.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 16 september 2024 waarbij de voorzitter de zaak uitstelt naar de openbare terechtzitting van 14 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 23 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Ter terechtzitting van 16 september 2024 vraagt de raadsvrouw van verzoekende partijen om de zaak uit te stellen omdat er onduidelijkheid is over de procedure tot vrijwillige terugkeer die verzoekende partijen mogelijks hebben opgestart. Dit verzoek werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingewilligd. Ter terechtzitting van 14 oktober 2024 bevestigt de raadsvrouw van verzoekende partijen dat verzoekende partijen zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst, Colombia. Haar gevraagd naar het actueel belang van verzoekende partijen bij onderhavig beroep, stelt de raadsvrouw van verzoekende partijen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Artikel 48/3, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Luidens artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève is een vluchteling elke persoon die *“uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- een gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich bevinden buiten het land waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)”

De Raad wijst erop dat “zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit” een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn of haar land van herkomst.

Verzoekende partijen hebben ingevolge de vrijwillige terugkeer naar hun land van herkomst geen belang (meer) bij hun vraag om de bestreden beslissingen te hervormen en hen in hoofddorde als vluchteling te erkennen dan wel hun in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

I. VERLOOY,

De griffier,

I. VERLOOY

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN